

דברי

הכפר

מה? מתי?

* חלק מהילדים התחיל באמונים סדירים יומיומיים ואנו מקוים שבקרוב יימצא הסדר גם ליתר הילדים כולל כתות הירדן וחרמון- הן באמונים והן בלמוד שחיה. לפני כשבועיים, והשבוע השתתפו ילדינו בתחרויות שחיה בכפר-המכבי וביסעור, ויש לציין שכבר הושגו תוצאות מצויינות. מספר ילדים היום נמצאים בסגל הלאומי (דורון ושולי) ונסגל העתודה הלאומית הצעירה (אדו, גדעון, אמיר, אתי ומרים). יש אפילו סיכויים שנזכה לשלוח נציג (אם לא יותר) השנה באחת הנבחרות (בוגרת או צעירה) שתצא לתחרויות בחו"ל.

גמלא-כור

* בתקופה האחרונה הוגבר הייצור לקצב כמעט מלא הגענו כבר לייצור של 12½ אלף ביום אחד, ול-54 אלף בשבוע של 5 ימים. אך היום הבעיה העיקרית היא מציאת שווקים בחו"ל כדי להפטר מהמלאש שבנתיים אגרנו (כ-3/4 מיליון צעצועים) על אף שהשבוע שלחנו משלוחים ליפן, דרום אפריקה ואוסטרליה.

* עונת הדלול במטע התחילה. בשבת יצאה הקבוצה הראשונה של החברים לגיוס במטע. מצדם של הרבה חברים הובעה המסאלה לאפשר להם למסור את שעות הגיוס שלהם בשעות אחרי הצהריים במשך השבוע ולא להקריב את השבת היקרה כל כך. ודאי אפשר להציע שני ימים אחרי הצהריים לבחירתו של החבר.

* אריאלה בכנסה עתה לתפקיד האחראית להפעלה. מעכשיו יהיה מחסן הבעלים פתוח פעם בשבוע ביום ה' בין השעות 19.00-20.30.

* ילדי ביה"ס התחילו בפעולה נמרצת למביעת סכנת נחשים. בגיוס של שני שעורים התבצע בקיון יסודי של אזור ביה"ס וחלק משטחי הקוצים הועלו באש.

* במשחק סימולטני בשחמט שהתקיים בגד האמון גוטי, השתתפו כ-15 שחקנים מכפר-הנשיא ומאיילת השחר. השניים שהצליחו לגבור על גוטי היו נחמיה מאיילת השחר וקוליון.

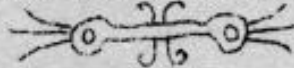
* בשבוע שעבר התקיימה אצלנו עוד התחרות זוגות אזורית, אשר ריכזה הפעם 50 שחקנים מקבוצים, מושבות וערים למפגש מענין ומרתק בברידג'. בסיכום הגיעו ראשונים הפעם טרי ואייבון (לפנש דוד ואדי) וזוג מאיילת לפני זוג ממחניים בסקציה השבייה.

הטילת השנת של כתת הירדן

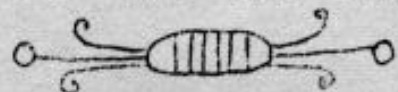
היום הראשון - יצאנו ביום שבת בדודג' והיה קר מאד. הגענו לצפת ושם חיכה לנו מורה - דרך שהוביל אותנו לנחל לימון בדרך קשה מאד. וכאשר הגענו שחינו בקור ואז הלכנו לכביש הראשי וחיכינו למורים והוא איחר. אז מקס בנה מדורה אדירה אבל לא היו לנו גפרורים.

אבישי

יהודית (המורה) וכמה ילדים הלכו לחורשה שהיתה קרובה אלינו ושחקו במחבואים. אח"כ, כשצביה מצאה את יהודית שהתחבאה, אז אברי נפל וג' נט החליטה לקחת את אברי לבית חולים. אחרי שאברי נסע התחילו הבעיות של הגפרורים. לא היו לנו גפרורים למדורה. יהודית רצתה לעצור אוטו בשביל לקבל גפרורים בא קטנוע והוא עצר ונתן לנו גפרורים. הדלקנו מדורה בגפרור אחד! וסוף כל סוף הגיע האוטו ואכלנו ארוחת צהרים אח"כ חיכינו לאברי וכל אוטו שעבר קראנו: "אברי צ'ה - צ'ה - צ'ה" עד שאברי באמת בא ונסענו לברעם.

מיכל

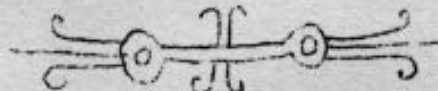
מצאו חן בעיני עתיקות ברעם. ראינו בית כנסת עתיק והוא נורא יפה. יש שם עמודים בצדדים ובאמצע רצפה יפה. בצדדים הנשים היו מתפללות ובאמצע הבנים. וגם יש קירות נורא חזקים כי בזמן מלחמה היו החיילים באים לבית הכנסת ושם נלחמים נגד הרומאים כי היו קירות אבן חזקים נורא.

מרב

משם נסענו למצודת ישע וראינו מגדל-צופים שפעם המשטרה של האנגלים היתה שם ואז השקפנו וראינו את עמק החולה כמו על צלחת. חזרנו לאוטו ונסענו לכפר ריחביה עצרנו רגע אבל מיד נסענו לאכסניה.

(צביה)

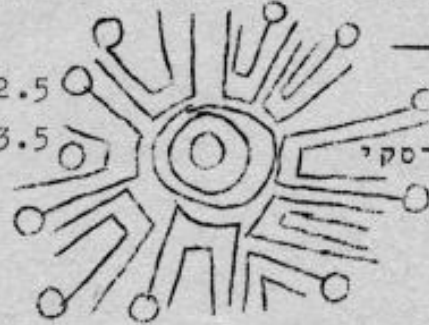

היום השני - הלכנו לבקר בבית-ספר ממלכתי א' וכשיצאנו משם סוף סוף פגשנו באיש הזה שלקח אותנו לסיור בצפת, לבתי כנסת מאד יפים, היינו בשכונת הציירים ואז הוא הראה לנו את המאפיה וקבלנו לחם (וסלמנו גם) אח"כ הלכנו לבית חרושת לממתקים "שחל" ואח"כ הלכנו לאכול בחורשת אורנים במצודה. השתוללנו וירדנו לכביש בקצור היה שמח. ספרו לנו ספור ואז הלכנו לאוטובוס ונסענו לסאסא וכל ילד משם לקח שני ילדים לחדר ההורים. ב- 600 חזרנו ל"אלומה" (שם כתה) וכרגיל אחרי טיול אכלנו, ואחרי ששחקנו דיינו הלכנו לישון.

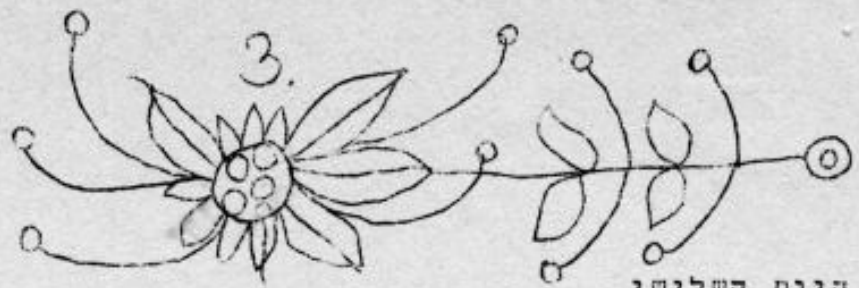
ימי נשואין

ימי הולדת

22.5 - אילן ומוניקה ברזל
23.5 - מיכאל וריני כהן

18.5 - פיל גליק
- מקס מדר
19.5 - פס מנז' יגורסקי
- עליזה חצור
21.5 - אלק קולינס
- עודד ליפא

היום השלישי

קמנו, אכלנו ונסענו להר מירון. נסענו עד הכביש ואז התחלנו ללכת. בהתחלה היו ריבים אבל בסוף יצאה שורה וטפסנו להר, הכי אהבתי לרדת למטה וגם לעלות. עשינו צחוק: אהוד מרוב גליה ואני דחפנו אחד את השני (בקיצור היה שמח בורא) ירדנו לקבר הרש"י והיו הרבה אנשים שהכינו עצמם להילולה בערב ושחטו כבשים. ואז נסענו לסטסא בחזרה לקחת את המזודות. זאת אומרת להכין את המזודות לערב. חיכינו שעות על גבי שעות לאוטו עד שהגיע סוף כל סוף. אכלנו שחקנו עד שההורים באו (האוטו איחר) ונסענו להילולה. הרביצו לי עם פטיש על הראש ורק חנו הצליה לעלות לקבר הרש"י בהילולה בערב. כשכולם חזרו לאוטו נסענו הביתה.

מיכל

רשמים של כתיב א' מיום המחנה בל"ג בעומר

היה לנו זדנדה והיה אוהל וגם אוכל בהדר ואשפה שמושכים נחבל והמכסה נפתח. (אורה)

עשינו 2 תבורים ועשינו שולחן ו-2 ספסלים וזה היה יפה. (תמר)

אז בשלנו ארוחת צהרים וזה היה קשה מאד. אז אכלנו וזה היה מאד טעים. (תמיר)

במחנה עשינו שניצל וציפסים וגם עשינו אוהל והשניצל לא הצליח. (מרגלית)

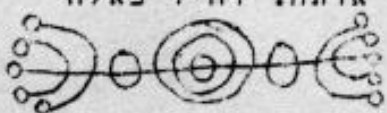
למחנה שלנו הידית של המחבת היתה מעץ והיא כמעט עלתה באש. ואז היא קצת עלתה באש. (ניר)

אני הייתי במחנה ח.. כי כל הזמן התעצבנו מדי. (אביסל)

הציפס היה מאד טעים והשניצל היה מאד טעים. (נעם)

ילדו כפר-הנשיא נפגשים עם הנשיא

בשבוע שעבר התארח הנשיא בכפר-גלעדי לפתיחת בית "השומר" למחרת כשעמד לטוס משדה התעופה לירושלים קבלו את פניו ילדי הגנים שלנו. אביגיל ודורית מסרו לו פרחים (דורית ספרה אחר כך ברוב התרגשות: נתתי פרחים לטייס!) ודוד הגיש לו צעצועי גמא, מספרים שהוא אמר לנשיא שמותר לו לקחת רק אחד. אבל האמת היא שכבוד נשיא המדינה- הפסיק מזה זמן רב לשחק בצעצועי גמא ולכן לקח אחד למזכרת ואת השאר חלק לילדי כפר הנשיא. הילדים חזרו נרגשים מאד. יהונתן ספר שראה את הנסיך... אחרים ספרו על מכוניתו של הנשיא והאופנועים שלו אותה. והיו כאלה שהתרשמו בעיקר מן האווירון ומן...הדיילת.

פאזיע אס כות גילן

בשנוע שעבר הגיעה רות לבקור בן 3 שבועות בארץ, למשק היא הגיעה ביום ששי בערב. מיד התלבשתי עליה (בעצם לא היה צורך בכך כי היא נראתה טוב מאד גם בלי זה) והודעתי לה שאת המכתב הראשון שלה לעלון המשק היא תכתוב בעזרתי, כדי שהמכתבים הנאים יהיו קלים יותר לכתיבה...

ובכן, ישבנו בכתת חרמון (הכתה של רמי) והתחלתי לשאול.

- קודם כל מה שלומכם ומה מעשיכם?

תשובה: כלנו בריאים עכשיו ומרגישים בטוב, ז'אק עובד קשה מאד. עבודתו ב"נוער והחלוצ" כוללת ארגון מחנות וסמינרים בין תנועתיים ובין - ארציים והוא מרבה מאד בנסיעות. כאשר הוא כבר מגיע הביתה הוא מביא אתו בדרך כלל עוד כמה וכמה אורחים.

אני עובדת חצי יום בשגרירות הישראלית כפקידת קבלה וטלפוניסטית, חצי יום עובדת כעקרת בית וחצי יום כמארחת... (בשעות שנשארו לפי החשבון, למדתי קצת תפירה וקצת פסיכולוגיה).

לנורית היתה השנה הראשונה קשה מאד בלמודים. אמנם בית הספר הוא ישראלי לכל דבר (מורים ישראליים, מפקח מטעם משרד החינוך וכו') אולם כדי להגיע לרמה הנדרשת היה על נורית לעבוד קשה מאד. אולם השנה היא מתקדמת יפה מאד. רמי לומד בכתה ב' מרגיש טוב בלמודים אך מתגעגע מאד.

התקדמותם של הילדים בלמודי הצרפתית היא איטית במקצת משום שמשפחת גולן חיה ב"גיטו הישראלי" של פריס וכל חבריהם של הילדים הם ישראלים. וכאן נאה לעזרתם הטלביזיה אשר מסייעת להם, בין השאר, גם בלמודי השפה.

שאלה: איך עברו עליכם הארועים הפוליטיים של השנה האחרונה?
- גל השביתות של לפני שנה עשה את החיים מענינים ביותר, אמנם היו הפסקות חשמל פה ושם וזרם הגז נחלש, העיר כולה היתה משותקת והגרוע מכל ערימות האשפה הסריחו עד למרחוק. אולם למרות כל זה לא היה נורא כל כך כפי שהדברים תוארו סבחוץ. הצרפתים נתפשו לבהלה של אגירת מזון ואילו הישראלים היו רגועים יותר (ואולי מנוסים יותר...).

יחסה של צרפת לישראל מכביד מאד על חיי הישראלים בצרפת. שרותי הרדיו והטלביזיה נעשו סובייקטיביים מאד ועל מנת לדעת מה באמת מתרחש באזורנו קנינו טרנזיסטור בעל עצמה ואנו מקשיבים לקול ישראל. כמו כן אנו מקבלים את עתון "הארץ" יום למחרת הופעתו.

לאחר פעולת התגמול בכירות הגיעה האווירה לשיא של עוינות והיה מאד לא נעים לישראלים. יחד עם זאת עם החמרת האמברגו התחיל לגאות גל של אהדה לישראל אשר לגבי התבטא בזרם בלתי פוסק של צלצולי טלפון בנוסח: "דה-גול אינו צרפת" "דה-גול מנוול" "תחי ישראל" וכו'.

נפילתו של דה-גול גרמה לתדהמה עמוקה ברחוב הפריזאי. הקהל סבר שגם הפעם יזכה דה-גול ברוב אם כי ברוב קטן, וסרבו להאמין שהוא נכשל והתפטר. יחד עם זאת התוהו ובוהו, שהבטיח דה-גול, לא פרץ והחיים ממשיכים לזרום כרגיל.

שאלה אחרונה: איך אתם מחזיקים את הקשר עם המשק? ראשית: מכתבים, ובין המכתבים ממלא דברי הכפר את האינפורמציה החסרה. שנית על ידי בקורים. פריס, כידוע, היא צומת ראשית, וכמעט כל הדרכים מובילות אליה. וכך זכיבו לארח אצלנו את אריק ובקי ואת דוד, משפ' בן-חיים, אלון, ישראל אבידור, אלפי ולואי, רינה, ג'רי ועדנה ועמי. יחד עם זה בקרה רות בלונדון וזכתה לקבלת פנים בפלאה ע"י המושבה הכפר-הנשיאית שם, נורית השתתפה בקיץ במחנה הנונים באנגליה וחזרה משם בלהבת.

נדמה לי שכמכתב ראשון אחרי שנה וחצי זה לא רע.....
עכשיו צריכים רק להגיע המכתבים הבאים.....

תמר

מצהר את - כוונתך

כשנשאלתי לפני כחצי שנה האם הייתי מוצא ענין בפעילות בקליטת העליה באחוד עניתי שכן. וכן היה. זה שלשה חדשים אני עובד במחלקת הקליטה ובחלקה הגדול העבודה באמת מענינת.

השאלה הראשונה שנשאלת היא מה מניע יהודים מארצות הברית ומאנגליה או מכל יתר הארצות לעלות ארצה. לגבי כל ארץ הסיבות הן אחרות. אבל בשאל את העולה היחיד והוא מספר על עצמו. תשאל אותו מדוע ישבה עליה גדולה יחסית מארצו וזה כמו לשאול טיפה בים מדוע יש גלים. אין הסכמה כללית על הסיבות, אך יש אפשרות להסיק מסקנות מסוימות. על אלה אעמוד אולי בפעם אחרת.

עבודתי בתוך המחלקה מתחלקת לכמה שטחים בפרדים למדי אך קשורים בדבר אחד - השפה האנגלית. כי הרי אני גוייסתי כדי להוות מדור אנגלו-סכסי. כן, אני. כששמעתי את כל הדבורים על מבטליות אנגלו-סכסית השבתי את זה לדי מגוון, אך העובדה היא כששומעים ישראלים ממוצא או רקע אחר, ותהיה האנגלית שלהם טובה כשתהיה, אינם מגיעים אל העולה, אינם מוצאים את הביטוי הנכון, ואינם משכנעים, משום ששוני הרקע פוסל אותם מלשמש דוגמא.

אנו עוסקים בהדרכת קבוצים בקליטת צעירים רווקים, כמתנדבים וכאולפניסטים. השיטות מתגבשות, כגון אימוץ במשפחות, תכנית הסברה ושלוב מקסימלי בחיים החברתיים של המשק. דבר דומה עושים עם משפחות בקלטות אך כאן מתווסף גם הענין של קליטת הילדים. בזה יצרנו קשר עם מחלקת החינוך של האיחוד כדי שהעולים יזכו במלוא הידע המקצועי שיש גם בשטח זה.

כאשר פונה משפחה אל השליח בארצה נשלחים אלינו כל הפרטים
אודות המשפחה וילדיה. הם עוברים בדיקות והשליח גם מוסר לנו חוות
דעתו. אנו פונים למספר קיבוצים שנראים לנו כמתאימים
מכל הבחינות ולפי התשובות מודיעים לשני הצדדים ומביאים אותם לקשר
בלתי אמצעי. כשהם עולים הם נוטעים ישר למשק אליו הופנו. במקרים
מסוימים הם מופנים קודם כל למרכז קליטה.

כאן אני נכנס לתמונה. אני פועל כעת בארבעה מרכזי קליטה.
בתאום עם הנהלת המרכז אני מתחיל את פעולתי במרכז הקליטה בפני
העולים. בביקור שני אני לוקח מהמשרד את רשימת העולים ועובר מחדר
לחדר כמו סוכן שואב אבק. עוד בהיותי עם הרגל בפתח הדלת, מנסה למכור
דרך חיים. המלאכה אינה פשוטה, יש הרבה שאלות הרבה דעות קדומות.
אינני מנסה להשלות את העולים, אך אני מנסה להציג את הקיבוץ
בהתפתחותו, את הקיבוץ הליברלי יותר של מחר ואת כל האפשרויות שהוא
עשוי להציע לעולה. הכרתי את העולה לא בגמרת בהגיעו אל הקיבוץ אם
כן הצלחתי לשכנעו. אני ממשיך לבקר אצלו במשקו משוחח אתו על
התרשמותו ועל לבטיו. במקרים מסוימים אני אף משמש כדור בינו לבין
המשק.

בכל מקרה, כאשר מראיינים בן-אדם יש קושי רב לדעת איך להתרשם
ממנו. היות והוא מתאים את הופעתו לפי קנה המידה שלו, שהם שונים
משלנו, ואין לנו מדד אחיד ובטוח להעריך אותו, עלולים ליפול בפח
לעיתים קרובות. ולעיתים מקבל אדם אישור משליח בחו"ל וקשה לנו להבין
איך עבר את הבקורת. אבל זה קורה גם לאנשים שאנו מאשרים והם אינם
מוכיחים את עצמם במשק.

לרבים מהיהודים בחו"ל אין מושג מהו קיבוץ, או שמושגם הוא
מסולף ביותר. רבים אינם יודעים שיש תעשייה, בוחיות, משפחה, חופש
הפרט וכו' וכו'. לכן יש צורך להרבות בפרסומים שיגיעו לחוגים הרחבים
מחוץ לתנועות הנוער. ואף לפרסומת בנוסח המודרני ביותר. גם בהתחלת
צעדים בכיוון זה אני עוסק ואני מנסה לעדכן חלק מהחומר שפורסם עד
כה.

החלק המעניין ביותר הוא המפגש והשיחה הבלתי אמצעיים עם
העולים. כאן פוגשים ביהודים אשר רצונם להגשים יהדות כנה בציונות
פעילה ועצמית אינו תבול בציונות ולרוב גם לא ביומרות. זה לא רק
מעניין, זה מעודד!

טומי

נר נשמה

21.5 - בינה אשתמוע

לה אכפת לי ⁷

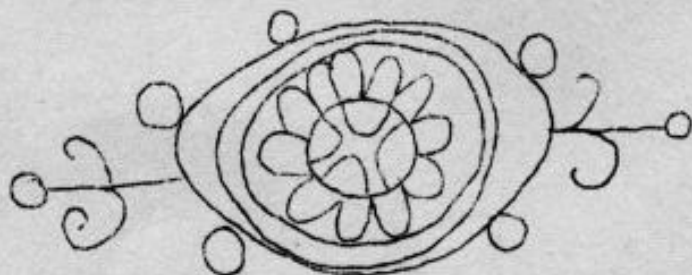
באסיפה, בה הובא ערעור התנועה על החלטת אסיפת כפר-הנשיא בענין שליחותו של מקס לחו"ל, שמענו מספר חברים שדברו על התחיבויותנו כלפי התנועה. בעקבות המדובר באסיפה, מוצאת אני לנכון להבהיר אי אלה דברים שכפי הנראה לא ברורים לחברינו ומקווה אני שהסבר זה יעזור לנו להבא להחליט בענין שליחות לחו"ל.

נכון הדבר שאין להפריד במושג "תנועה" בין איחוד הקבוצות והקבוצים, איחוד הנוגים או ברית התנועה הקיבוצית. לכל המוסדות הנ"ל אנו חייבים לשלוח פעילים (במסגרת המכסה) במידה ויידרש מאתנו. ההבדל היחידי (הקטן) הוא, שאם חבר או חברה יוצאים לפעילות בארץ, יום העבודה נחשב ע"פ המכסה ובן זוגו עובד בקיבוץ או בכל מקום אחר, הנחשב כיום עבודה מלא. בצורה כזאת אנו מסוגלים למלא - או כמעט למלא - את המכסה ולא מחייבים אותנו בתשלום קנס על אי שליחת פעילים (במקור של קולין באסיפה).

לא כן הדבר במשפחה היוצאת לשליחות. יום עבודתו של החבר, השליח, נחשב כיום עבודה ע"פ המכסה, לעומת יום עבודתו של חברת השליח הנחשב כ- $\frac{1}{2}$ מכסה, למרות שבסידור העבודה חסר יום עבודה שלם. יתר על כן, ברוב המקרים העדר החברה מורגש הרבה יותר בסידור העבודה היום יומי בקיבוץ.

אין אני באה לשלול שליחת חברים לחו"ל - אך הנה ונאזן מעט את הפעילויות הציבוריות שלנו. קל לאמור שכפר-הנשיא חייבת לשמור על הקשר בחו"ל, אך לא על חשבון תשלום קנס לתנועה, על כך שבאופן רשמי אין אנו ממלאים את המוטל עלינו במכסה ויחס עם זאת מספר לא מבוטל של חברות לא נמצאות במשק, אלא בשליחות - וזה רק נחשב כחצי יום עבודה.

רשימת הפעילים בתנועה (של קיבוצנו) נראית היום נערך כך:

משפחת ארנברג	$1\frac{1}{2}$
" גולן	$1\frac{1}{2}$
" אדלשטיין	$1\frac{1}{2}$
גרשי	1
סומי	1
לבי	1
פול	$\frac{1}{3}$

י"ע $7\frac{5}{6}$

עם יציאתם של משפ' מדר לשליחות, נוסיף למכסה הנ"ל עוד $1\frac{1}{2}$ י"ע או שיחליפו את משפ' ארנברג.

ב- 1.10.68 כפר-הנשיא חוייבה ב- 8.5 י"ע ע"פ המכסה. במידה והתנועה עומדת על דרישתה שכפר-הנשיא חייבת לקבל על עצמה את השליחויות לחו"ל על ידי שגור הרבה משפחות (דבר שאין אני מסכימה לו, אך אפשר להחליט על כך באסיפה). ישנם דרכים להטבת המצב:

1. שאנו נחליט מראש על מספר מצומצם של שליחים שאנו מוכנים לשלוח לחו"ל ולשלוח את המשפחה היוצאת רק אחרי שובה של הקודמת.

2. להביא לדיון ולהחלטה בתנועה, שנאם כפר-הנשיא מוציאא יותר ממשפחה אחת לשליחות לחו"ל, ימי העבודה של יתר בנות הזוג ייחשבו כמכסה מלאה.
(ברב הקיבוצים יש רק משפחה אחת כל פעם בחו"ל-בשליחות).

בתיה

/ בית בלונד חולה /

לפני שנים מעטות קבלנו מתנה בפלאה וכדרך כל מקבל, שמחנו בה מאד. גברת בלונד אשר מעולם לא ראייה, הצטיירה בעיני מאותו רגע כדמות נאה וזהובה, בעלת טעם טוב, כסף והזיקר-לב יהודי חם - לא היה בי ספק באשר לכשרונה להבין מציאות בתונה על פי רמזים בלבד, ולהסיק מסקנות הגיוניות ויקרות (!)

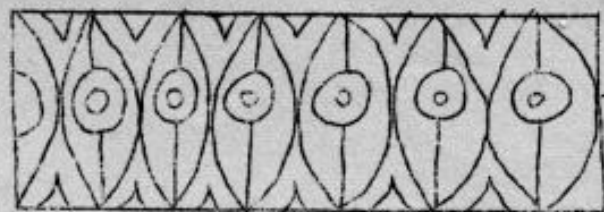
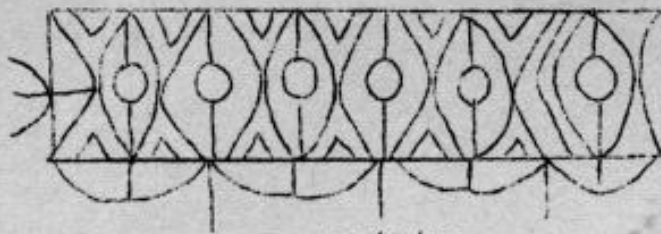
למן אותו רגע חלף לגבי הצל, אשר לא פעם הכהה בקורים רצויים ונעימים בכפרנו היפה והצפיה להתראות עם הקרוב או הזר, היתה מלווה הרגשה שאוכל לתת לו את מיטב השרות, בזכותה של הבלונדינית הבלתי מוכרה כל שהיה עלי לעשות הוא לשטוף את החדר אחד שמושו על ידי אורחו וכל השאר כולל ספות נאות, כוסאות, מזרקות קיר, חמוס מים חשמלי, תריסים, וילונות יקרים ומקלחת עם אריחים מבריקים יועמד לרשותי, כלומר לרשות אורחי, אחרי הבלוי עמם בחדרי הצנוע מעט יותר.

למן אותה תקופת זוהר עברו שנים מועטות, כאשר מידי פעם ברוכחתי בשינויים הקלים שנוצרו בחדרים. זה החל בקטנות; החדרים לא נשטפו ע"י עוזביהם או מארחיהם. הלכלוך, כולל רמשים למיניהם קבלו את פני בכל פעם שהיתה לי הזכות לארח מישהו בבית זה ואז גם התבלטו שבעתיים כתמי הצבע על הרצפה שנשארו בה למן יום הצביעה הראשון ולא הורדו מעולם. כלי הנקיון התחלקו באורח פלא בין כל ששת החדרים, אחריהם החלו הפגמים הקטנים שדרשו יד נגר מאומנת לתקונם - דלתות לא נסגרו או לא נפתחו, קולבי המגבות נפלו מן הקיר, התמונות המקוריות הכבידו על המסמר המחזיק אותן והורדו בהשאירן חור נקי ויפה על הקיר ולאחרונה הורדו לחלוטין מזרקות הקיר. אין כמובן לשכח את המרבד המונח על הרצפה אשר צבעו שוב אינו בכר מרב לכלוך.

נקודת האור היחידה בכל הבית - שאין אף ברז דולף ובתי השימוש פועלים כתקנם. יד מטפחת גם מטפלת בנוי שמסביב לבית ואף הוא סביר. אבל בזאת בלבד לא יתבסס האורח ומה שחשוב יותר - לא נאה ולא נעים להכניסו למקום כה מוזנח.

אמרה אחת החברות עמן שוחחתי על הבעיה, כי איננה מתפלאה כלל על הזנחה של בית צבורי, שעה שאף בתי החברים סובלים מאותו פגע בכל מה שנוגע לשרות תקונים והחזקה. השאלה היא אם הרפואה תבוא לבית בלונד מתקון חד פעמי של כל הפגמים שנצטברו לכמות גדולה, או משינוי הגישה שפרושה התייחסות אל כל רכוש שהוא כאל דבר המצריך טיפול תמידי, החזקה (בנגוד לחדושים) והתייחסות ערכית, שאלת תרבות הדיוור שלנו.

יעל

דו"ח מישיבת המזכירות מתאריך 13/5/69

נוכחים: יהודית, נטע, תמר, מוסי, מיכאל, ויגור ש'.

בקשת משפחת ברזל (בהשתתפות קולין ישראל ואילן)

לאחר דיון ארוך וממושך החליטה המזכירות ברוב דעות לאשר את בקשת משפ' ברזל לצאת ללמודים לאנגליה לתקופה של 3 שנים.

נוער עובד (בהשתתפות ישראל א')

ישראל מסר אינפורמציה: הקבוצה טרם התגבשה סופית כעת יש לגבש אותם באופן חברתי ואז להביא אותם הנה. הקבוצה שתמנה כ-40 חברים תגיע הנה באוגוסט. לפי חלוקת העבודה יהיה בלסון המתאם שיערוך בקורי בית ושרי יהיה המדריך (שני ערבים בשבוע) הם יחד עם יהודית וישראל א' יהיו וועדה לעניני ההדרכה.

מציל -

מכיוון שלא נמצא חבר קבוע שימש כמציל בנריכה הציע אדי בוועדת כח אדם לאפשר לזמני להיות מציל. מכיון שההצעה הזאת מהווה ערעור על החלטת האסיפה, הוחלט לאפשר את הגשת הערעור לאסיפה.

..X..X..X..X..X..X..

ב א ס י פ ה
=====

12.4.69

נסיעות לחו"ל - הוחלט להוריד יום נופש לחבר על מנת להשלים את ממון שליחת הקבוצה לחו"ל.

תקציב אישי: הוחלט להעלות את התקציב מ-140 ל-160 ל"י.

18.4.69

בי"ס אזורי - נמסרה אינפורמציה.

26.4.69

- אושרה יציאתה של שוש לקורס אחרות.
- התקבל הערעור של לייב גולן מזכיר אחד הנונים על ההחלטה לדחות את בקשת השליחות של מקס מדר.

27.4.69 - 10.5.69

בי"ס אזורי - הוחלט ללכת להצטרפות לבית החינוך המשותף בעמק החולה. לשאלה האם נקבל את החלטת הרוב. במועצת בי"ס החליטה האסיפה ללכת לעמק החולה אפילו לבד.

- נמסרה אינפורמציה על ההתפתחויות שחלו באחד מאז החלטתנו.